

Sygn. I C 193/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kielcach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Robert Opas
Protokolant:	stażysta Karolina Romańska

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2017 r. w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa Z. K.

przeciwko J. J.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

oddala powództwo

SSR Robert Opas

Sygn. akt I C 193/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6 lutego 2017 roku powód Z. K. żądał pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności wyroku Sądu Rejonowego w Jędrzejowie o sygn.. akt II K 364/00 z dnia 1 grudnia 2000 roku i zasądzenia kosztów procesu. W uzasadnieniu swojego stanowiska podniósł, że roszczenie objęte tym wyrokiem wygasło z uwagi na upływ dziesięcioletniego okresu przedawnienia (k.3-4).

Pozwana w odpowiedzi na pozew datowanej na dzień 12 lipca 2017 roku wniosła o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwana podniosła szereg okoliczności dotyczących popełnienia przez powoda przestępstwa, za które został skazany ww wyrokiem. (k.26-27)).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 grudnia 2000 Sąd Rejonowy w Jędrzejowie wydał wyrok skazujący Z. J. za to, że w dniu 15 lipca 2000 roku Z. K. używając wobec J. J. przemocy w postaci bicia jej rękami po głowie i tułowiu zabrał jej w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 20 zł powodując u niej uszkodzenia ciała w postaci krwiaka okularowego po stronie prawej, krwiaka śródskórnego okolicy ciemieniowej lewej, które skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała na czas nieprzekraczający 7 dni. Za ten czyn dokonany w warunkach recydywy Z. K. został skazany na karę 4 lat i sześciu

miesiący pozbawienia wolności. Ponadto Sąd Rejonowy w Jędrzejowie zasądził od Z. K. na rzecz J. J. nawiazkę w kwocie 5.000 zł.

Dowody: akta sprawy KM 929/16 a w nich tytuł wykonawczy w postaci wyroku Sądu Rejonowego w Jędrzejowie o sygn.. akt II K 364/00

J. J. w dniu 15 października 2002 roku złożyła wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w zakresie zasądzonej na jej rzecz nawiazki. Komornik Sadowy J. K. postanowieniem z dnia 31 grudnia 2002 roku wobec bezkuteczności egzekucji umorzył postępowanie egzekucyjne i zwrócił wierzycielce tytuł wykonawczy. Ponowne wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego został złożony w dniu 28 października 2016 roku.

Dowody: zawiadomienie o wszczęciu egzekucji (k.5), informacja komornika J. K. z dnia 10 lipca 2017 roku (k.41), akta sprawy KM 929/16

Stan faktyczny w niniejszej sprawie był niesporny a dowody na których Sąd poczynił ustalenia faktyczne mają charakter dokumentów urzędowych i ich prawdziwość ani wiarygodność nie była przez strony kwestionowana

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo opozycyjne jest w ocenie Sądu niezasadne.

Z treści pozwu należy wnioskować, że żądanie pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego, powód oparł na treści art. 840 § 1 pkt 2 kpc. twierdząc, że jego zobowiązanie wygasło na skutek upływu terminu przedawnienia. Z treści powołanego art. 840 § 1 pkt 2 kpc wynika, że powód może żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, m. in. wówczas, gdy po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zgłoszenie tego zarzutu w sprawie było z mocy ustawy niedopuszczalne.

Przedawnienie roszczenia jest jednym ze zdarzeń, które wprawdzie nie powodują wygaśnięcia zobowiązania ale sprawiają, że świadczenie nie może być egzekwowane. Przedawnione świadczenie przekształca się bowiem w tzw. zobowiązanie naturalne, które może być spełnione dobrowolnie przez dłużnika a wierzyciel wówczas nie jest bezpodstawnie wzbogacony, ale nie może być wyegzekwowane przymusowo.

Istota niniejszej sprawy sprowadza się zatem do rozstrzygnięcia, czy doszło do przedawnienia zasądzonego wyrokiem karnym skazującym świadczenia w postaci nawiazki. Powód wskazał, że roszczenie to powinno ulec przedawnieniu na podstawie art. 118 k.c. Podstawa prawna wskazana przez powoda jest z całą pewnością niewłaściwa. Należy mieć bowiem na uwadze treść przepisu art. 125 1 k.c., stosownie do którego roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu albo i innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego, jak również roszczenie stwierdzone ugodą zawartą przed sądem albo przed sądem polubownym albo ugodą zawartą przed mediatorem i zawartą przed mediatorem przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawniania roszczeń danego rodzaju był krótszy. Mając na względzie treść powołanego przepisu roszczenie z tytułu nawiazki zasądzonej na podstawie wyroku w sprawie II K 364/00 Sądu Rejonowego w Jędrzejowie powinien się przedawnić 27 marca 2011 roku, czyli dziesięć lat od uprawomocnienia wyroku. Należy jednak podkreślić, że dziesięcioletni termin przedawnienia wynikający z art. 125 1 k.c. ma zastosowanie także wówczas, gdy termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju byłby krótszy. Termin ten nie ma więc zastosowania do tego rodzaju świadczeń, których termin przedawnienia jest dłuższy.

Nawiazka jest środkiem karnym orzekanym w sprawach karnych ale ma na celu zadośćuczynienie krzywd doznanych przez pokrzywdzonego. Tymczasem z treści przepisu art. 442¹ § 1 k.c. stanowi, że jeżeli szkoda wynikła ze zbrodni lub występku, roszczenie o naprawienie szkody ulega przedawnieniu z upływem lat dwudziestu od dnia popełnienia przestępstwa bez względu na to, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej

naprawienia. W zasadzie niekwestionowany jest pogląd, że powołany przepis dotyczy roszczeń wynikających z czynów niedozwolonych, która mają charakter majątkowy i do tej kategorii należy zaliczyć także roszczenia o zapłatę zadośćuczynienia (tak np. G. Bieniek w:[Komentarz do Kodeksu cywilnego. Księga Trzecia. Zobowiązania. Tom I Wydawnictwo Lexis Nexis wydanie dziewiąte). Skoro więc nawiązka ma charakter zadośćuczynienia to roszczenia o tym charakterze ulegają przedawnieniu w okresie przewidzianym w przepisie art. 442¹ k.c. § 2 k.c., czyli w okresie 20 lat od daty popełnienia zbrodni lub występku.

Mając na względzie powyższe rozważania należy stwierdzić, że roszczenia z tytułu zadośćuczynienia za krzywdy poniesione przez J. J. w związku z przestępstwem, które miały miejsce w dniu 15 lipca 2000 roku ulegają przedawnieniu z dniem 15 lipca 2000 roku. Wydaje się więc, że w zestawieniu z treścią poczynionych powyżej rozważań nie do zaakceptowania jest sytuacja, w której przedawnienie wykonania zasądzonego orzeczeniem sądu obowiązku prawa upływa wcześniej niż sama potencjalna możliwość jego dochodzenia przed sądem.

Niezależnie od poczynionych rozważań w ocenie Sądu uwzględnienie powództwa byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i prowadziłyby do naruszenia przepisu art. 5 k.c.. Powołany przepis stanowi, że nikt nie może czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno – gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Sprzecznym z zasadami współżycia społecznego jest bowiem sytuacja, w której powód mógłby uchylić się od spełnienia świadczenia orzeczonego w skazującym wyroku karnym a który ma charakter zadośćuczynienia ofierze, w sytuacji gdy pozwana wszczyła wcześniej postępowanie egzekucyjne, które z uwagi na całkowitą bezskuteczność egzekucji było umorzone. Należy przy tym rozważyć szczerłość i wiarygodność deklaracji powoda, który wyrażał na rozprawie żal za krzywdy wyrządzone pozwanej a jednocześnie uchylał się od choćby częściowego zadośćuczynienia wyrządzonych jej krzywd.

Mając na względzie poczynione wyżej rozważania Sąd oddalił powództwo.

SSR Robert Opas

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć powodowi

SSR Robert Opas